

РЕШЕНИЕ

№ 5486

гр. София, 13.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова**

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **8094** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

[фирма], чрез адв. В. Р., обжалва решение от 18.05.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102 състав по Н. дело № 14206/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 78/03.05.2011 г. на директора на дирекция „ПОМПС“ на Патентното ведомство, налагащо на дружеството имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение по чл. 81, ал. 1 от Закона за марките и географските означения и постановяващо отнемане в полза на държавата на стоките, предмет на нарушението, на основание чл. 81, ал. 5 от ЗМГО.

Ответникът Патентно ведомство, чрез процесуалния си представител отрича основателността на касационното оспорване.

Прокурорът дава заключение за правилност на обжалваното решение.

Касационната жалба, подадена в срок, е неоснователна. Съдебният акт е постановен след задълбочено изследване и обсъждане на фактите по спора, а съображенията, обосноваващи решаваният извод за доказаност на нарушението, изведен при правилно приложение на закона, се споделят напълно от касационната инстанция.

1. Съставът на нарушение по чл. 81, ал. 1 от ЗМГО включва следните кумулативни признаци: а) използване в търговската дейност по смисъла на чл. 13 от закона на

стоки или услуги, б) те да са означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка и в) за използването да не е дадено съгласие на притежателя на марката.

а. Различните форми на използване на марка в търговската дейност са предвидени при условията на алтернативност в чл. 13, ал. 2, т. 1-4 от ЗМГО и реализирането на всяка от тях се субсумира в първия елемент фактическия състав по чл. 81, ал. 1 от закона. Една от възможните форми, относима към случая, е вносът на стоки – чл. 13, ал. 2, т. 3 от ЗМГО. За целите на приложението на ЗМГО в § 1, т. 12 от ДР на закона понятието „внос” е дефинирано като фактическо пренасяне през границата на РБ на стоки, независимо дали е задействан митнически режим по отношение на тях. Установено е, че стоките – 240 чифта чорапи, са се намирили в камион в складовата база на дружеството заедно с други стоки, внесени от дружеството и декларирани с ЕАД от 23.08.2010 г. Т.е. стоките са преминали държавната граница и са били получени, с което се очертава и обективната връзка между „вноса” със съдържанието на понятието по ЗМГО и дружеството като субект на нарушението по чл. 81, ал. 1 от ЗМГО. Без правно значение за съставомерността на „деянието” е дали стоките са били предлагани, пуснати за продажба на пазара или съхранявани с тази цел – подобни действия не се и твърдят от наказващия орган, а и те представляват друга възможна форма на използване в търговската дейност – чл. 13, ал. 2, т. 2 от ЗМГО. Неоснователен е и доводът, че ако вносът се разбира като фактическо преминаване на границата, субект на отговорността би бил превозвачът – той не е получател на внасяните стоки, а предмет на неговото задължение е единствено превозът на товара и то се изпълнява с предаването му в местоназначението (чл. 368, ал. 1 от Търговския закон). От друга страна, след като е налице внос и [фирма] е негов адресат, обстоятелството, че дружеството документално не е индивидуализирано като получател на конкретните стоки е неотнормимо към основанието на отговорността.

б. Сходството между знаците, съдържащи се върху внесените стоки, и тези на регистрираната марка на Общността за стоки от клас 25 на МКСУ, произтича от означаването на чорапите с надпис „N.”. То е установимо и без използването на специални знания и по същество не е и оспорено от дружеството.

в. Липсват доказателства притежателят на марката да е дал съгласие за използването на стоките, а съществуването му дори не се твърди от касатора, комуто е и тежестта да го установи. Осъществяването на всички елементи от административно-наказателния състав по чл. 81, ал. 1 от ЗМГО определя законосъобразността на акта за реализиране на отговорността и правилността на потвърждаващото го съдебно решение.

2. По съдържанието си касационните оплаквания са аргументирани с неправилното схващане за приложимостта и с позоваване на разпоредбите на Закона за митниците към конкретния казус. Въпросите дали предприятието е заявило вноса на стоките, фигурира ли като техен получател в митническите документи, какъв е определеният им митнически режим, заплатени ли са митните сборове и т.н., са изначално неотнормими към предпоставките за ангажирането на обективната отговорност на юридическото лице. Те биха подлежали на изследване при оспорването на евентуален санкционен акт за извършено митническо нарушение – чл. 233 и следв. от ЗМ, а не на нарушение по ЗМГО, установяващ самостоятелен ред и основания за административно-наказателна отговорност.

Изложеното мотивира съда да остави в сила обжалваното решение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.05.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102 състав по Н. дело № 14206/2011 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: